

האסיר התחתן עם צעירה יפהפיה וכאשר הגניב לה מיכתב אהבה נכלא בצינוק, הועבר לכלא אחד ומנהל הכלא תבע הארכת מאסרו

התפאורה היתה מדכאת, אך זוג האהבים לא שם לב לכך. הם ישבו בחדר המיועד לביקורים בכלא נפחא, ושוחחו ככל זוג בירחהדבש. בתום הפגישה נתן ארנון דגני, השפוט לחמש שנות מאסר, מיכתב לאשתו היפהפיה מירי. הדבר היה שבוע אחרי נישואיהם. "הרגשתי קושי עצום ביגלל המצב המזור הזה, ונתתי לה מיכתב־אהבה טהור שמביע רגשות. המיכתב ניתן לה בצורה הגלויה ביותר, והיא שמה אותו בכיסה." מספר ארנון דגני.

חיים

טובים

כאן התחיל סיפור ההסתברות שלו. דגני, צעיר יפה תואר, הדור בלבדו, אהב את החיים הטובים — ולשם כך היה זקוק לכסף רב. הוא התחיל למי עול, ומשך כספים מן החברה. דיגי היה הגיבור ומנהל־החשבונות הראשי של החברה, והגישה אל הקופה היתה קלה. אחרי שהצליח למשוך כסף בפעם הראשונה ולא נתפס, גראה לו העניין פשוט וקל, והוא המשיך במעשיו.

הוא התארך בסוויטות המפוארות של בתי־המלון היקרים, אכל במיסעדות־פאר, והפך לדמות ידועה בחברה. תמיד נראו בחברתו נערות־זוהר שהתחלפו במהירות זו בזו.

החיים הטובים הסתיימו כאשר

מיכתב־האהבה התמים — איש לא טען שאינו כזה — גרר אחריו שלשלת אירועים, שבסופה עלול ארנון דגני למצוא את עצמו בכלא במשך 18 חודשים נוספים, ולא להשתחרר בימים הקרובים, כפי שציפה. "כדי להתחיל הכל מחדש", כדבריו.

דגני (30) נולד בכפר־סבא. הוריו הם תושבי רמת־גן, ועד לשיירתו הצבאי התגורר עימם ועם שלושת אחיו. כצבא שירת בתותחנים. אחרי השירות הצבאי למד הנהלת־חשבונות ועבר קורס לתיכנות מחשבים. ב־1972 עבד במיפעל

עונש

ביגלל

מיכתב אהבה

של עבריין בגלל התנאים השוררים בכלא זה. בפסק־דינו אמר השופט במילים ברורות ביותר: "באגפים מסויימים של בית הסור הר בבאר־שבע די להיות דקות אחדות, כדי שאדם יאבד צלם אנוש."

דגני היה כלוא בכלא באר־שבע הרבה יותר מכמה דקות. הלפני יוֹתר מחדשיים עד שהוא הועבר לכלא נפחא, בספטמבר 1981. העיר ברתו לשם באה בעיקבות פניית עורך־דינו, יעקב גטר, לנציבות שירות בתי־הסוהר.

בכלא נפחא, ליד מיצפה־רמון, היה המצב טוב יותר. כלא זה מיועד כולו לאסירים, ביטחוניים, ערבים כולם, אך מוחזקים שם גם כמה אסירים רגילים, המבצעים את עבודות האחזקה בכלא.

בתקופה זו החליטו ארנון דגני ומירי לוי להתחתן.

מיכתב אהבה

ותקדים

את מירי הכיר ארנון דגני, בתקופת הזוהר שלו, כאשר נהג "להחליף נערות כמו גרביים". מירי לוי, דיילת־מכירות, היתה אחת מאותן נערות. "אבל היא נדלקה עלי, ולא עזבה אותי גם אחרי שנשפטתי והורשעתי." מספר ארנון, ומירי מאשרת במנוח (המשך בעמוד 76)

ריס. הוא שלח תלונה, ובה מתחיל על־כך שבמזון שמקבלים העצירים בבית־המעצר אין די קלריות. אחרי־כך נשלח לכלא מעשיהו, שם נכלא עד לאמצע 1981. במעשיהו היה דגני כלוא במחנה ג', המיועד לאסירים שהשתקמו. הוא עבד ב־מיטבה, ובתקופה מסויימת עבד ב־"מיקרופון" — תפקידו היה להודיע על ביקורים.

ביולי '81 הועבר דגני לכלא באר־שבע.

כאן היתה התמונה שונה לחלוטין. בכלא באר־שבע כלואים 800 אסירים, חציים אסירים, ביטחוניים וחציים פוליטיים. בכלא זה יושבים אסירים מסוכנים במיוחד, עבריינים מועדים שרק מעטים סבורים כי יצליחו להימנע מביקור חוזר בכלא אחרי שיחרורם. בכלא באר־שבע התחיל דגני להבין מהו פירושו של גזינום, כדבריו. הוא ביצע עבירה של "צווארון לבן". הוא לא היה מי ימיו בחברת עבריינים. חבריו לכלא באר־שבע ראו באסיר יפה התואר טרף קל. הוא לא נהג ככור לם, לא עישן סמים והתרחק מ־כנופיות האסירים. הם התחילו להתנכל לו, והוא, להפתעתו, לא מצא הגנה בסוהרים ובמפקדי הרכלא.

דעתו של דגני על המתרחש בין כתלי כלא באר־שבע אינה דעת יחיד. השבוע קיצר שופט ירושלמי, דוב איתן, את תקופת מאסרו

המעצר של הכלא, תחת פיקודו של הכלאי רוני ניצן, מפקד־הכלא שנרצח. דגני אומר שניצן היה סאדיסט שנהג להרעב את העציר

נתפס. הוא הורשע, וב־1978 נשלח לחמש שנות מאסר. ההתחלה היתה בכלא רמלה. דגני היה תקופה קצרה בבית־

ליהפלה של האחים פקר. אחרי־כך היה מנהל פיננסי במשכית. בשנת 1972 התחתן בפעם הראשונה, ומנישואין אלה יש לו שתי

